

ထိုင်းမြန်မာချစ်ကြည်ရေး အချစ် အလွမ်း ဓမ္မာစွဲ၊ ဇာတ်လမ်း

ကျွန်တော်ကမြန်မာ သူကထိုင်း သူကမြန်မာ ကျွန်တော်ကထိုင်း

ဗေဏျာရှင်း

Design By Lin Aung Pyae 2017

စာရေးသူ၏ အမှာ စာ

ဤဝတ္ထုအတွက် အမှာ စာရေးရန် အကြောင်းရင်းက အပြည့်အဝရှိနေပါသည်။ ။ စာရေးသူအနေ နှင့် ဘန်ကောက်ရှိ ကြည်း၊ ရေ၊ လေ ရဲတို့၏ ထိုင်းတပ်မတော် ဘာသာစကားသိပ္ပံတွင် စတင်တာဝန်ယူ စဉ်မှာ ပင် သည် ဝတ္ထုရေးရန် ဖန်လာခဲ့သည် ဆိုပါက မှားမည်မထင်ပါ။ အရွယ်အားဖြင့် (လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ခန့်က) အလယ်အလတ်ပိုင်းဖြစ်နေသူ မြန်မာဆရာမတစ်ယောက် သူတို့ စာသင်ခန်း ကိုရောက်သွားတော့ ဝမ်းသာလှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုကြသည် ပေါ့။ ယခင်က မြန်မာစာနှင့်မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ဘာသာရပ်ကို သင်ကြားပို့ချပေးသူများမှာ မြန်မာစစ်စစ် မဟုတ်ကြ။ ယခုအခါ မြန်မာဆရာမစစ်စစ် ရောက်လာသည် ဆိုတော့ ပျော်ကြသည် ဖြစ်ခြင်းပါ။

မေးလိုက်ကြသည့် မေးခွန်းတွေကလည်း ထိုင်းဘာသာစကားနဲ့ ချည်းပါ။ သည် အခါ အင်္ဂလိပ် စကားတတ်ကျွမ်းသူ အရာရှိကျောင်းသားက ဘာသာပြန်ပေးမှ ထိုင်းနှင့်အင်္ဂလိပ် နှစ်ဘာသာရောကာ အဖြေရှာပေးခဲ့ရသည့်အကြိမ်ကလည်း မနည်းလှပါ။ ဤအမှာ စာမှာ တော့ သူတို့ မေးခွန်းကို မြန်မာလိုသာ တိုက်ရိုက်ရေးပါမည်။

"ဆရာမ ... ရန်ကုန်က ရွှေတိဂုံဘုရားက ရွှေတွေဟာ အရဒ္ဒယဘုရားတွေက ရွှေတွေဆိုနာ ဟုတ်ပါသလား။ ကျွန်တော်တို့ အမှန်ကိုသိချင်လို့ ပါ"

ထိုကဲ့သို့သော မေးခွန်းများ ...

"ဆရာမ ... ကျွန်တော်တို့ မသိလို့ ရှင်းပြပေးပါလား။ ဟိုးရှေးမင်း
တွေလက်ထက်က မြန်မာ ဘုရင်တွေက အရုဒ္ဓယကို လာလာတိုက်ကြ
တယ်။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ"

စသည့်မေးခွန်းများကို သူတို့ နားလည်သဘောပေါက်လာသည် အ
ထိ အသေအချာ ရှင်းပြပေးခဲ့ရ ပါသည် ။ (ဤဝတ္ထုအတွင်း ရှင်းလင်း
ဖော်ပြထားပါသည်)။

ထိုမျှမကသေးဘဲ ...

"ဆရာမတို့ မြန်မာအမျိုးသမီးတွေ အရက်သောက်ကြသလား"ဆိုသ
ည့် မေးခွန်းကိုတော့ ဝတ္ထုထဲမပါသည့်အတွက် သည် နေရာမှာ ပင်
အဖြေကို ရေးပြပါမည်။

"ဆရာမတို့ မြန်မာအမျိုးသမီးတွေ အများ စုက အရက်မသောက်ကြ
ပါဘူး။ ဆရာမအနေနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ကလေး
မျက်နှာမြင်ပြီးလို့ မီးနေချိန်မှာ အရက်ကို ဆေးဖြစ် ဝါးဖြစ် သောက်ကြ
ရပေမယ့် ဆရာမအနေနဲ့ အဲဒီလိုအချိန်မှာ ဆေးအဖြစ်တောင် မသောက်
ဖူးခဲ့ပါဘူး" လို့ အဖြေပေးခဲ့ဖူးပါတယ်။

အဲဒီအချိန်က (လွန်ခဲ့သော နှစ် ၂၀-ကျော်ခန့်က) အဲဒီလို ဖြေပေးနိုင်
ခဲ့ပါသော်လည်း ဒီကနေ့ ဒီခေတ်မှာ သာဆိုပါက ကလေးကို ဆရာမမည်
ကဲ့သို့ ဖြေရပါ။ (ထားပါတော့လေ)။

အထက်မှာ ဖော်ပြခဲ့သည့် မေးခွန်းများ အတွက် အချက်ကျကျနှင့်
သူတို့ လည်း လက်ခံလာကြ စေရန်နှင့် အမှန်အကန်လည်း ဖြစ်စေရန်
အိမ်မှာ ရှိသောစာအုပ်များကို ပြန်လှန်ဖတ်ရှုခဲ့ရပါသည် ။ စာသင် ခန်း

အတွင်းမှာ တော့ ရွှေတိဂုံဘုရားမှ ရွှေများ သည် အရဒ္ဒယမှ ရွှေများ လုံး
ဝကို မဖြစ်နိုင်ပါဟု အပေါ်ယံ လောက်သာ အဖြေပေးခဲ့ကာ နောက်နေ့
တွင် မှ ရွှေတိဂုံဘုရားသမိုင်းကို ရှင်းလင်းပြောပြပါမည်ဟု ပြောရာ
အားလုံးက အတော်ပင် စိတ်ဝင်စားသွားကြသည် ကို တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ။

အိမ်မှာ ရှိပြီးသော ရွှေတိဂုံဘုရားသမိုင်း အကျယ်တဝင့်ရေးထားသ
ည့်စာအုပ်မှ သူတို့ သိရုံ အကျဉ်းမျှပြန်ရိုက်ကာ ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်သ
ည့်အခါမှာ တော့ သူတို့ အားလုံး တအံ့တဩ ဖြစ်ကြရှာ သည် ပေါ့။ နောက်ဆုံး
အဲဒီရွှေတိဂုံဘုရားသမိုင်းအကျဉ်းကို ခွင့်တောင်းကာ ထိုင်းဘာ
သာဖြင့် ပြန်လည် ရေးသားကြပြန်ပါသည်။ ။

ထို့အတူပင် အရဒ္ဒယနှင့်မြန်မာစစ်ပွဲများ ဖြစ်ရခြင်း၏
အဓိကအကြောင်းရင်းများကို ရှာဖွေ ဖော်ထုတ်ကာ လေ့လာစေခဲ့ရာ သူ
တို့ များ စွာသဘောကျသည် ကို တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ။ ထိုစစ်ပွဲများကို မြန်
မာ မင်းများမှ စတင်ကာ နယ်ချဲ့လိုသည့်စစ်မဟုတ်ဘဲ ဟံသာဝတီ ပဲခူး
နှင့်သထုံကို မကြာခဏ ဝင်တိုက်နေ သည့် ဂျမ်းသူပုန်နယ်ချဲ့များကို ပြန်
လည်တိုက်ထုတ်နေခဲ့ရာမှ သထုံမြို့သို့ အနိုင်ရ၍ သထုံဘုရင် မနုဟာ မ
င်းသည် ပုဂံအနော်ရထာမင်းကို စစ်ရှုံးသည့်အခါ ဗမာမင်းလက်အောက်
တွင် မနေလိုသည့်အတွက် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားပြီး ဂျမ်းလူမျိုးများ
နှင့် ပူးပေါင်းကာ ဗမာတို့ အား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန်
ရှေးမွန်လူမျိုးများကြောင့်ဆိုလျှင်လည်း မမှားနိုင်ပေ။

အခုခေတ် မွန်လူမျိုးများ သည် ရှေးခေတ်မွန်များ နှင့်မတူတော့ဘဲ
တိုင်းရင်းသားလူမျိုးအားလုံး နှင့်
တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်းဖြစ်နေကြပါပြီ။

ထိုစဉ်က အရဒ္ဒယမြို့တည်ခါစ ပထမဘုရင်သည် လည်း ရိုးသားလွှ

န်းသောကြောင့် စစ်ပြေးမွန် လူမျိုးတို့ ၏ ပရိယာယ်ကို မရိပ်စားမိဘဲ သူတို့ အား ဝင်ရောက်ကူညီတိုက်ခိုက်ပေးခဲ့မိခြင်းသာဖြစ် ကြောင်းကို အကျယ်တဝင့်ရှင်းပြလိုက်ရာ ထိုင်းတပ်မတော်ကျောင်းသားများ နားလည်သဘောပေါက် သွားကြပါတော့သည်။ ။

ထိုထိုသော ထိုင်းတပ်မတော်ဘာသာစကား တစ်နှစ်သင်တန်းသားများ တွင် တပ်ကြပ်မှ သည် ဗိုလ်မှူးကြီးရာထူးအထိ တက်ရောက်သင်ယူကြပါသည်။ ။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဤကိစ္စကို ထိုင်းစာသင် ကျောင်းများ တွင် အသေအချာ ရှင်းလင်းသင်ကြားပေးရန်လိုကြောင်း ... သို့မှ သာလည်း မြန်မာများ အပေါ် အထင်လွဲအမြင်မှားကာ အမုန်းပွားနေသူများ လျော့နည်းသွားမည်ဖြစ်သလို ထိုင်း-မြန်မာချစ် ကြည်ရေးသည် လည်း တည်တံ့ခိုင်မြဲသွားနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြခဲ့ရပါသည်။ ။

ထိုမျှမကသေးပါ။ ဘန်ကောက်တက္ကသိုလ်တွင် အင်္ဂလိပ်စာနှင့် အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင် ကထိက ဖြစ်ရပြန်တော့လည်း ကျောင်းသူကျောင်းသားများ သာမက ဆရာ ရာမအချို့ကပါ အလားတူမေးခွန်း များကို မေးလာကြသလို တက္ကစီ စီးမိသောအခါများ တွင် လည်း တက္ကစီမောင်းသူကလည်း သည် လိုပဲ မေး၊ ကလေး လူငယ် အရွယ်မရွေး သည် မေးခွန်းတွေကိုသာ မေးလေ့ရှိကြသည် က နားမခံသာလှပါ။ သို့ကြောင့်သာပင် ...

ဤ "ကျွန်တော်က မြန်မာ သူက ထိုင်း၊ သူက မြန်မာ ကျွန်တော်က ထိုင်း" ဝတ္ထုကို ရေးသားရ ခြင်း၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်သည် လည်း "အချို့သော ထိုင်းလူမျိုးများ အနေနှင့် မြန်မာများ အပေါ် ထားရှိသည့်အမြင်မှားများကို အမြင်မှန်သို့ ရောက်ရှိစေရန်" ရည်သန်မိခြင်း ဖြစ်ပါကြော့

င်း ...။ ။

ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူများအားလုံးကိုလည်း အထူးကျေးဇူးတင်လျက်

...

အားလုံး ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ ...

မေကျော့ရှင်း

ကျွန်တော်က မြန်မာ သူက ထိုင်း၊

သူက မြန်မာ ကျွန်တော်က ထိုင်း

ထိုင်းနိုင်ငံအတွင်း ရေလွှမ်းမိုးနေချိန်ဖြစ်ပါသည် ။ ထိုင်းတပ်မတော် သားများ ၊ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ နှင့် အခြားသော ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့သားများ စွာမှာ လှေများ ၊ မော်တော်လေးများ ဖြင့် ပင်လယ်ပြင်တမျှ မြင်တွေ့နေရသော ရေပြင်ပေါ်မှာ မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင် လှော်ခပ်သွားလာ ကူညီပေးလျက်ရှိနေကြပါ သည် ။ ထိုကယ်ဆယ် ရေးအဖွဲ့များ အနက် ကျူ လာလောင်ကောင်နှင့် အခြားတက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ ၏ မော်တော်လေးမှာ အလုပ်အများ ဆုံး ဟု ဆိုရပါမည်။

အိမ်အောက်ထပ်မှာ ရေများ ပြည့်နေသည့်အတွက် မဆင်းနိုင်၊ မထွက်နိုင်ကြရှာသူ သက်ကြီးရွယ် အိုများ နှင့် ကလေးငယ်များကို သုံးထပ်တိုက်၊ လေးထပ်တိုက်များမှ ပွေ့ချီသယ်ပိုးကာ လှေပေါ်သို့ တင်ပေးရသည့်အလုပ်ကို ကြိုးစားဆောင်ရွက်နေကြသလို တချို့ကလည်း စားစရာနှင့်

င့် အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းအထုပ်များကို အိမ်ပေါ်ထပ်မှ လူများကို လိုက်ပြီး မမှီမကမ်းနှင့် လှမ်းပေးနေကြရပါသည်။ ။

ထိုကဲ့သို့ ကူညီထောက်ပံ့ရေးနှင့် ကယ်ဆယ်ရေးလေ့များ ၊ မော်တော်များက ရေထဲမှာ ကူးလူး ပြေးလွှား အလုပ်များ နေချိန်မှာ မော်တော်လေးတစ်စင်းပေါ်မှ မိန်းမပျိုလေးက အားမလိုအားမရဟန်နှင့် အပေါ်ထပ်မှ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို မုန့်ထုပ်ပေးရန် မမှီမကမ်းဖြစ်နေရာမှ မတ်တတ်ထရပ် လိုက်ရာ ဘေးမှ အဖော်ဖြစ်သူများက လှမ်းဆွဲထားပြီး ...

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... အို ... မစံပယ် ... ဘာလို့ မတ်တတ်ထရပ်ရတာလဲ"

"ဟုတ်တယ် ... ရေတွေက တအားစီးနေတာနော် ... ထိုင်နေ ... ထိုင်နေ"

မစံပယ်ကလည်း ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ လက်လှမ်းနေသူ ကလေးငယ်ကိုသာ စိတ်မကောင်းဟန် ဖြင့်ကြည့်ကာ ပြန်ထိုင်လိုက်ရှာပါသည်။ ။

"အမလေး ... စံပယ်ရယ် ... ရေလည်း မကူးတတ်ဘဲနဲ့ ၊ အတင့်မရဲစမ်းပါနဲ့ ကွာ ... မတော်လို့ ခြေချော်ကျသွားမှ ဖြင့် ရှင့်ဖခမည်းတော်ကို တပည့်တော်တို့ ဘယ်လိုလျှောက်ထားရမလဲဟင်"

မစံပယ်ကတော့ ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ အပြီးယဲ့ယဲ့လေးနဲ့ သာတုံ့ပြန်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။ ရေစီးက လည်း တဝေါဝေါနှင့် သန်လွန်းလှပါ၏။ တက္ကသိုလ်အလံလေး လွင့်တင်ထားသော မစံပယ်တို့ မော်တော်လေးကလည်း ရေစီးနှင့်အပြိုင် ရေပြင်ပေါ်မှာ ပြေးလွှားနေပါသည်။ ။ သူတို့ရဲ့ မေတ္တာနှင့်စေတနာကလည်း သည် ရေများ နှင့်အပြိုင် မရပ်မနား စီးဆင်းနေပြီဖြစ်သည် ကို သူတို့ မျက်နှာလေးများ တွင် အထင်းသားပေါ်လွင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့ အခုလို လူးလာခေါက်တို့ သွားလာလှုပ်ရှားနေသည် ကို လိုက်
လံကြည့်ရှုနေသူတစ်ယောက် ကိုတော့ဖြင့် သူတို့ က သတိမထားမိတာ
အမှန်ပါ။

"ကဲ ... ကဲ ... ဒီနေ့တော့ နေလည်း ဝင်တော့မယ် ... ပြန်ကြစို့နော်"

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက ပြောလိုက်ရာ ...

"အိုကေ ... အားလုံး ပြန်ကြမယ်ဟေ့ ... နက်ဖြန်မှ ပြန်ဆိုကြတာ
ပေါ့"

အပြန်ခရီးမှာ သူတို့ မော်တော်လေးက T.V Ch:3 မှ ကယ်ဆယ်ရေးနှ
င့်သတင်းထောက်လှမ်း ရေးမော်တော်လေးကို ဖြတ်ကျော်လိုက်စဉ် ...

"ဘိုင့်ဘိုင် ... ခွန်းကစ်တိရေ ... ဆီးယူ တူမောရီး (နက်ဖြန်မှ
တွေ့ကြမယ်)"

အားလုံး ပြိုင်တူ (သံပြိုင်) ဝိုင်းအော်နှုတ်ဆက်လိုက်ကြပါသည် ။

ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ မော်တော်
ကားလေးတစ်စင်း မောင်းဝင် သွားပါသည် ။ မကြာမီ ကားတံခါးဖွင့်
ကာ လူငယ်လေးတစ်ယောက် ဆင်းလာသည် ကို လူရွယ် တစ်ယောက်
က ပြေးကြိုရင်း ...

"ဟာ ... အကိုလေး ပြန် လာပြီကိုး။ ဟိုမှာ အကိုလေးကို စောင့်နေ
တယ်"

"ဟေ ... ဘယ်သူလဲကွ၊ ဘာလို့ စောင့်နေရတာတဲ့ လဲ"

"အစ်မမိုင်လေ ... စိတ်ဆိုးနေတဲ့ ပုံပဲ၊ ရေကူးကန်ဘေးက စားပွဲခုံမှာ ထိုင်နေတယ်"

"နေစမ်းပါဦး ... သူက ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရတာလဲတဲ့ "

"မသိဘူး ... ဘာကြီးနဲ့ မေမေကြီးလည်း မရှိဘူးပြောရော အကို လေးအခန်းထဲ ပြေးဝင် သွားတာ တားလို့ လည်း မရဘူး"

"ဟေ ... သူက ငါ့အခန်းထဲ ဘာလို့ ဝင်ရတာလဲ"

"ဟင့်အင်း ... မသိဘူးလေ"

"ကဲ ... ရော့ ... မင်း ဒါတွေယူသွား၊ ငါသွားတွေ့လိုက်မယ်"

ဝမ်းချိုင့်ခေါ် ဖီးလက်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပန်းခြံဘေးရှိ ရေကူးကန်ကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားပါ တော့သည်။ ။

"ဟော ... ကိုတောင် ပြန်ရောက် လာပြီပဲ"

"အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ"

"ဪ ... ကိစ္စရှိမှ လာရတော့မှာ လား ကိုရယ်"

"ကျွန်တော့်အခန်းထဲဝင်တာတော့ ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး"

"ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ မိုင်က တစ်မိန်းတရံစာမှ မဟုတ်ဘဲ။ လူကြီးချင်း သဘောတူထားလို့ မကြာခင်ပဲ လက်ထပ်ကြတော့မယ်လေ ... ဟုတ်ဘူးလား"

"ဒီမှာ ... မမိုင် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် မရှိတဲ့ အချိန် ကျွန်တော့် ဆီက ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ကျွန်တော့်အခန်းထဲဝင်တာ လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး"

"ဪ ... ရှင်က ရှင်ပန်းချီကားထဲက မိန်းမချောကို လူမြင်မခံချင်ဘူးဆိုပါတော့"

"ဘာ ... ဘာပြောတယ်၊ မင်း ... မင်း ... ငါ့အခန်းထဲက ပန်းချီကားကို ကြည့်ခဲ့တယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ ... အဝတ်ကြီးနဲ့ သေသေချာချာ ဖုံးအုပ်ထားတာတွေလို့ ဘာကြီးပါလိမ့်လို့ သိချင်တာနဲ့ ဆွဲဖွင့်ကြည့်လိုက်တာလေ"

"မင်း ... မင်း ... အတော့်ကို ရဲတင်းတာပဲ"

"ဘာလဲ ... သူခိုး လူမိသွားပြီလား၊ ပြော ... အဲဒါ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ ... ကျွန်မ သိချင်တယ်"

"ဪ ... မင်း သိချင်တိုင်း ငါကပြောရမတဲ့ လား။ ဒီမှာ မမိုင် ... ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်က လူကြီးချင်း သဘောတူလို့ စေ့စပ်ထားရုံရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော် ဘာပဲလုပ်နေနေ ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင် ပါဘူး"

"ဆိုင်တယ်လေ ... မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ့်သူတွေအနေနဲ့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် လေ့လာရမယ်၊ သိနေရမယ်ပေါ့"

"ဒါတွေ ကျုပ် စိတ်မဝင်စားဘူး"

"ဪ ... ဒီလိုလား၊ ဒီမှာ ဝမ်ချိုင်း ... ဒီပန်းချီကားထဲက မိန်းကလေးဟာ ဘယ်ကလဲ ... ဘယ်သူလဲ၊ အဲဒါ ကျွန်မ သိချင်တယ်။ ရှင့်ကို တစ်ရက် အချိန်ပေးမယ်။ မဟုတ်ရင်တော့ ဘာကြီးနဲ့ မေမေကြီးတို့ ကို ပြောပြရလိမ့်မယ် ... ဒါပဲ"

မမိုင်က ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဆောင့်ကာအောင့်ကာ ထွက်သွားပါတော့သည်။ ။

သက်ရှိထင်ရှား မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပိတ်ကားပေါ် မတ်တတ်ရပ်နေသည့်အလား ပန်းချီ ကားချပ်မှ ရုပ်ပုံက အသက်ဝင်လှပါ၏။

လှပသိမ်မွေ့ဟန်ပေါ်နေသည့် မျက်နှာပေါ်မှ မိုနာလီဇာအပြုံးလေးကလည်း မြင်ရသူကို သူ့ပုံမှ မခွာရက်နိုင်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းပါဘိ။ ထိုင်းလူမျိုးများ ၏ ရိုးရာအဝတ်အစားမဟုတ်သော မြန်မာ့ ရိုးရာ ရွှေဝါရောင်ခါးတောင်အင်္ကျီလေးမှာ အနားခတ်ပါသော မင်းသမီးထဘီ အဝါရင့်လေးနှင့် အလွန် လိုက်ဖက်လှပါသည် ။ ထိုမျှမကသေးဘဲ အလှပေါ်အယဉ်ဆင့်လိုက်ပုံက ဘီးဆံထုံးမှ ဆံမြိတ်ချကာ တစ်ပွင့်ပန်းကလေး ပန်ထားသည် မှာ လည်း တင့်လှပေဟန် မဟာဆန်လွန်းလှပါ၏။

"သည် မိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ"

"ဘယ်ကလဲ"

တကယ်တော့ သူကိုယ်တိုင်လည်း မသိပါ။ သိချင်လွန်းတဲ့ အတွက် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း အတန်းတူမြန်မာကျောင်းသား ကိုမောင်လေးကိုလည်း မေးမြန်းဆွေးနွေးခဲ့သည် မှာ လည်း အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ပါ။

"ဟုတ်တယ် ... သူငယ်ချင်း၊ ဒါမြန်မာရှေးဝတ်စုံပဲ။ ရှေးခေတ်က မင်းသမီးလေးပဲဖြစ်ရမယ်"

ဒါလောက်ပဲ သိခွင့်ရခဲ့ပါ၏။

"ဒါထက် မောင်ရင်က ဒီပုံကို ဘယ်လိုဆွဲထားတာလဲ၊ စိတ်ကူးယဉ်ပြီးဆွဲတာလား ... ပြောပါဦး"

"မဟုတ်ဘူး ... သူငယ်ချင်း၊ ဒါ ... ငါ့အိပ်မက်ထဲက မင်းသမီးလေးပါ"

"ဘာ ... ဘာပြောတယ်၊ မင်းတော့ ရူးနေပြီထင်တယ်"

"မရူးပါဘူးကွာ ... တကယ်ပြောနေတာပါ၊ ငါသူ့ကို အိပ်မက်ထဲမှာ မကြာမကြာ တွေ့ရတယ်"

"ဒီအဝတ်အစားနဲ့ ပဲလား"

"ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း ... ဒီပုံစံအတိုင်းပဲ၊ အပြီးလေးကလည်း ဒီ ပုံအတိုင်းပါပဲကွာ"

"မင်းမျက်စိထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါကွာ"

"ပြောရက်လိုက်တာ သူငယ်ချင်းရာ ... ငါ့မျက်စိထဲ ဘယ်လောက်စွဲ နေလဲဆိုတာ ဒီပုံကိုသာ ကြည့်လေ"

"ဒါဆိုရင် သူကကော ဘာမှ မပြောဘူးလား။ ဒီလိုလေ ... ကျွန်မက ဘယ်သူဘယ်ဝါ ... ဘယ်ကပါ ... စသဖြင့်ပေါ့"

"မပြောလို့ ခက်နေတာပေါ့ကွာ ... အိပ်မက်ထဲမှာ အဲဒီအပြီးလေးနဲ့ ငါ့ကို လာခေါ်တယ်"

"ဟေ ... ဒါနဲ့ မင်းကကော လိုက်သွားရောလား"

"အေး ... လိုက်သွားပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာဘူး၊ သူက ပျောက်သွားရော"

"ဟာကွာ ... မင်းဟာကြီးကလဲ၊ တိုးလို့ တန်းလန်းကြီး"

"ဟုတ်တယ် ... အဲဒါ ခက်နေတာပေါ့ကွာ"

ဝမ်းချိုင့်က ပန်းချီရုပ်ပုံလေးကို ငေးပြီး အတွေးကမ္ဘာတွင်း နစ်မျော နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

"ဟဲ့ ... သားကြီး ... အချိုင့် ... မောမောနဲ့ အိပ်ပျော်နေလား ... ထ

တော့လေ ... မနက်စာ စားဖို့ မင်းအဖေကြီး ထမင်းစားခန်းမှာ စောင့်နေပြီ"

သူ့အမေအသံကြားလိုက်တာနဲ့ ပန်းချီကားကြီးကို အမြန်ဖုံးအုပ်လိုက်ပြီး ...

"ဟုတ်ကဲ့ ... မေမေ ... လာပါပြီ"

ပြောပြောဆိုဆို ပြေးထွက်သွားပါသည်။ ။

အခန်းဝသို့ရောက်လာသူ မိခင်ကြီးက သားကို လက်ဆွဲကာ ...

"လာ ... သား ... အဖေကြီး စောင့်နေပြီ"

"ဒီနေ့ သားကြိုက်တဲ့ ကြက်သားပေါင်းလေ"

"အား ... ဒါဆို တစ်ဝကြီးကို စားပစ်လိုက်မယ် မေမေ"

ထည်ဝါခန့်ညားလှသော ထမင်းစားခန်းအတွင်းမှ ဟင်းမျိုးစုံဖြင့် စားချင့်စဖွယ် ပြင်ဆင်ထားသော ထမင်းစားပွဲကြီးတွင် အဖေ၊ အမေနှင့် သားတို့ မှာ ထမင်းစားရင်း စကားပြောလျက် ရှိနေကြပါသည်။ ။

"သားတို့ ... ရေဘေးကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ ဒီနေ့ ဘယ်ကိုသွားကြမလဲ အချိုင်း"

"ရန်းဆစ် (Rangsit) ဘက်ကို သွားမယ်ပြောတယ် ဖေဖေ"

"ဟုတ်လား ... သား၊ မမိုင်တို့ အဖွဲ့လည်း အဲဒီရန်းဆစ်နဲ့ နဝါနခေါ် နံဘက်ကိုပဲ သွားကြမယ် တဲ့ လေ"

"ဪ ... မေမေက မမိုင်နဲ့ တွေ့ပြီးပြီကိုး"

"ဟုတ်တယ် ... သား၊ သူကလည်း သားကို ဘာတွေ မကျေမနပ်ဖြစ်နေလဲမသိဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ မေမေ"

"အင်းလေ ... ဘာရယ်လို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး သားရယ် ... သူ့ပြော
ပုံက သားကို မကျေနပ် သလိုပဲ။ အင်းပါလေ ... မေမေ့အထင်သက်သ
က်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်"

"ကဲ ... သားအမိတွေ စကားပြောရင်း စားကြနော်၊ ခြံထဲလမ်းလျှော
က်လိုက်ဦးမယ်"

"ဟင် ... ဖေဖေကလည်း အစားနည်းလိုက်တာ"

"သားဖေဖေက သားကိုစောင့်ရင်း စားနေနှင့်တာကိုး ... သားရဲ့ "

"ဒီလိုလား ... စိတ်အေးအေးသာ လမ်းလျှောက်ပါ ဖေဖေ ... သားလ
ည်း စားပြီးရင် သွားရမယ်"

အဖေကြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပြီးနောက် ...

"ဟဲ့သား ... မမိုင်က ပြောတယ်။ မနွေက သူ သားအခန်းထဲဝင်မိ
တော့ မိန်းမပျိုလေးရဲ့ ပန်းချီ ကားကိုတွေ့လို့ မေးမိတာနဲ့ သားက စိတ်
ဆိုးသွားတယ်ဆို"

"ဟုတ်တယ် မေမေရဲ့ ... သားမရှိတဲ့ အချိန် သားကို အသိမပေးဘဲ
သားအခန်းထဲကို ဝင်တာကိုး"

"အို ... သားရယ်၊ သားတို့ က မကြာခင် လက်ထပ်ရတော့မှာ လေ
... တစ်မီးတရံစာတွေမှ မဟုတ်တာကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... မေမေပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားကလည်း ဒီ
လို စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့လုပ် တာကို မကြိုက်တာပါ မေမေ"

"အင်း ... သူက ပြောသေးတယ်ကွဲ့၊ အဲဒီပုံထဲက မိန်းကလေးက ထို

င်းလူမျိုး မဟုတ်ဘူး တဲ့ ၊ သူ စာအုပ်ထဲမှာ မြင်ဖူးတဲ့ ဗမာမင်းသမီးအဝတ်အစားနဲ့ တဲ့ ... ဟုတ်လား ... သား"

"အဲဒါတော့ သားလည်း သေသေချာချာ မသိပါဘူး မေမေ"

"ဟင် ... သားကလည်း ကိုယ်တိုင်ရေးဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားကို ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းတောင် မသိဘူးဆိုတော့ ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့ လားကွယ်"

"တကယ်ပြောတာပါ မေမေ ... သား မညာပါဘူး။ သိကို မသိတာပါ"

"အင်းလေ ... သားကို မေမေ ယုံပါတယ်ကွယ်။ အဲ ... ဒါပေမဲ့ သား ဖေဖေကိုတော့ မသိစေနဲ့ နော်။" သားဖေဖေက သားသိတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ဗမာဆိုရင် ကြားတောင် ကြားချင်တာ မဟုတ်ဘူး လေ"

"စိတ်ချပါ မေမေ ... သား သိပါတယ်၊ ဘာမှ မပူပါနဲ့ နော်"

ဘန်ကောက်မြို့ ကျူ လာလောင်ကောင်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းဝင်းအတွင်း လူးလာခေါက်တို့ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသူ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ စွာကို တွေ့မြင်နိုင်ပါသည် ။ ထိုကျောင်းသားများ အနက် ဝမ်ချိုင်း၊ ဖီးနစ်နှင့် စုနန္ဒာတို့ သုံးယောက်မှာ စာအုပ်ကိုယ်စီပိုက်ကာ ခပ်

သွက်သွက်ကလေး လျှောက်လှမ်းလျက်ရှိရာမှ ကျောင်းသားများ အနား ယူရာ စားသောက်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွား ကြပါသည်။ ။

"ဒါထက် ဖီးလက်ကို မေးရဦးမယ်။ ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်းမှာ အရဒွ ယကိုချည်း ပြန်ပြန် နေတယ်နော် ... အဲဒါ မမိုင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သွားစီစဉ်နေတာလားဟင်"

"ဟုတ်တယ် ဖီးနစ်ရဲ့ ... ဖေဖေကလည်း ပြောနေတယ်။ အရင်က တစ်လမှာ တစ်ခေါက်လောက် ပဲ ပြန်တယ်။ အခု စနေနေ့တိုင်းပြန်တယ်။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲတဲ့ "

"ဟာကွာ ... စုတို့ ကလည်း ကွာ ... ဘာတွေပြောနေကြတယ်မသိဘူး"

"ဟုတ်သားပဲ ... မင်းဟာက ပြောချင်စရာဖြစ်နေတာကိုး လက်ရဲ့ ။ အရင်ကဆို အားလပ်ရက် တွေမှာ ဘယ်မှ မသွားဘဲ ဘန်ကောက်မှာ ပဲ စာကျက်ပြီး အချိန်ကုန်ခဲ့တာ။ အခုတော့ အချိန်လေးရတာနဲ့ အရဒွယအိမ်ပဲ ပြန်တော့တာကိုးကွ"

"ဒီကိစ္စကို ဖီးနစ်ကို ပြောထားပြီးပြီမဟုတ်လား ... အရဒွယကိုရောက်တာနဲ့ "

"မမိုင်နဲ့ တွေ့ရောမဟုတ်လား"

"ဟာ ... ဘယ်ကလာ ... ဖီးနစ်ကလည်း ဒီ ‘မိုင်’ကိုပဲ သတိရနေတာကိုး ... မစုရေ ... ကြည့်ပြောထားဦးနော်"

"ဟုတ်လား ဖီးနစ် ... ဟင်း ... ဟင်း ... အူကြောင်ကြောင်လုပ်မယ် မကြံနဲ့ နော်"

"စုကလည်း ကွာ ... မမိုင်က ဖီးလက်နဲ့ လက်ထပ်တော့မယ့်သတိုး

သမီးလေ ... ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ။ နောက်ပြီး ကိုယ့်မှာ က ဟောဒီစု တစ်ယောက်လုံး ရှိနေပြီလေ ... ဘာလိုသေးလဲ"

"တော်ပါ ... ကိုပိုရဲ့ ... ဟင်း ... မပြောလိုက်ချင်ဘူး"

"မပိုရပါဘူးဗျာ ... တကယ်ပြောတာပါ။ စောစောက ပြောလိုက်တာ ကလည်း လက်က သူ အရခွယ ပြန်ရောက်တာနဲ့ သူ အိပ်မက်တဲ့ အကြောင်းကို ပြောတာပါ"

"အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအိပ်မက်ကလည်း ဒီဘန်ကောက်မှာ ဆို မမက်ဘူး။ အရခွယအိမ် ရောက်မှ မက်တော့တာကိုး"

"ဟင် ... ဘာအိပ်မက်လဲ ဖီးနစ်၊ စုကိုလည်း ပြောပြပါဦး။ ဘာအိပ်မက်လဲဟင် ... ဖီးလက်"

"အလကားပါ စုရာ ... မင်းအကိုက စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ဘာတွေ လျှော့ က်မက်နေလဲ မသိပါဘူး ကွာ"

"ကောင်းပြီလေ ... ဖီးနစ်၊ မင်းကို တစ်နေ့ ခေါ်သွားပြီး လက်တွေ့ပြ မယ်"

"အိုကေ ... ဘယ်နေ့လဲ။ အခုလား ... လာလေ ... သွားကြစို့"

"လာမယ့်တနင်္ဂနွေနေ့ည ... ဟိုမှာ အိပ်ရမယ်နော်"

"အိုး ... သိပ်ကြိုက် ... အားကြီးကြိုက်"

"ကဲပါ ... တော်ကြပါတော့ ... စာသင်ချိန်နီးပြီ၊ လာ ... သွားကြစို့"

လက်မှ နာရီကို ကြည့်ပြီး-

"ဟာ ... ဟုတ်သားပဲ၊ လာ ... သွားကြမယ်"

ခါးတောင်အင်္ကျီ ချိတ်ထဘီနှင့် ဆံထုံးကြွကြွလေးတွင် ဆံမြိတ်လှလှ လေးချကာ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ပန်းလေးတစ်ပွင့်က အလှတွင် အယဉ်ဆင့်ပ ဏာတင့်လှပါဘိ။ ထိုမျှမက အပြုံးလှလှလေးက မြင်ရသူ စိတ်ထဲ စွဲမြဲနှစ်သက်စေနိုင်လွန်းသော မိန်းမချောလေး။

သာယာကြည်နူးဖွယ် ပန်းဥယျာဉ်ကြီးအလယ်က စမ်းချောင်းလေးနံဘေးမှာ ရပ်ပြီး ဝမ်ချိုင့်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသော သူမ၏ အပြုံးကလည်း မိုနာလီဇာ ရှုံးလောက်ပါပေသည် ။ ဝမ်ချိုင့်ခမျာ လည်း သည် မိန်းမချောလေးကို တအံ့တဩ ငေးမောနေမိဆဲမှာ ပင် မိန်းမချောလေးက အခြားတစ်ဘက် သို့ လှည့်ထွက်သွားရာ ...

"နေ ... နေပါဦး ... နေ ... နေပါဦး ... နေဦးလေ ... နေ ... နေပါဦး"

"လက် ... ဖီးလက် ... လက် ... ဘာဖြစ်လဲ ... ဘာဖြစ်တာလဲ"

ဖီးနစ်က လှုပ်နှိုးလိုက်မှ -

"ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖီးနစ်ရဲ့ "

"မင်းဟာကလည်း ညကြီးသန်းခေါင် ဘာတွေ ထအော်နေမှန်းမသိဘူး"

"ဟာ ... ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ ... ခဏနော် ဖီးနစ်"

ဝမ်ချိုင့်က ပြောပြောဆိုဆို ပန်းချီကားရှိရာသို့ ထသွားကာ စုတ်တံကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပါတော့ သည် ။ ဖီးနစ်မှာ လည်း ဘာမှ ဆက်မပြောသာဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေမိလျက်သား

ဝမ်ချိုင့်မှာ လည်း ဝမ်းသာမြူးတူးဟန်နှင့် စုတ်တံလေးဖြင့် ပန်းချီအလှကို ထပ်မံချယ်သနေပါ တော့သည်။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ဖီးနစ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး-

"အား ... အခုမှ ပဲ အောင်မြင်သွားတော့တယ် ဖီးနစ်ရေ ... ဒီမှာ လာကြည့်လေ ... ကျွန်တော် အဆုံးသတ်လို့ မရနိုင်တဲ့ ဟောဒီအပြုံးလေး အခုမှ ပဲ ဖမ်းလို့ ရတော့တယ်"

"အင်း ဟုတ်တယ်၊ တော်တော်ကို အသက်ဝင်တဲ့ အပြုံးလေးပဲကွ"

"ဟုတ်တယ် ဖီးနစ်ရေ ... အဲဒီအပြုံးလေးကို အခုလို အမိအရ ရေးနိုင်ဖို့ ဒီအိပ်မက်ကို လာလာ စောင့်ရတာ ကြာပြီကောဗျာ"

"တကယ့်ကို အင်မတန် ... အင်မတန်ချောတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ။ နေပါဦး ... မင်းရဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ ဒီအတိုင်းပဲလား ဖီးလက်၊ မှန်မှန်ပြောနော်"

"ဟာ ... ဖီးနစ်ကလည်း ဗျာ ... ကျွန်တော်က ဘာလို့ ညာရမှာ လဲဗျာ။ တကယ်ဆိုရင် အဲဒီပုံထက် တောင် ပိုလှမယ်ထင်တယ်"

"အင်း ... ဒါ့ကြောင့် ဖီးလက်တစ်ယောက် မမိုင်ကို အင်တင်တင်လုပ်နေတာကိုး ... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား"

"ဟင်း ... ခက်ပါတယ် ဖီးနစ်ရာ ... လူကြီးတွေကလည်း အမြန်လက်ထပ်ဖို့ ပဲ တိုက်တွန်းနေ ကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ရက်ကို ဆွဲထားရမှာ ပဲ"

"အင်း ... မင်းဟာက လွယ်မယောင်နဲ့ ခက်နေမယ်နော်။ ကြည့်လည်း လုပ်ဦး"

"ကဲပါ ... ဒါတွေထားလိုက်ပါ ဖီးနစ်ရာ ... ညဉ့်နက်နေပြီ၊ တစ်ရေးလောက် အိပ်လိုက်ရအောင် လား"

"ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ ... ခင်ဗျားအိပ်မက်လေး ဆက်မက်လျက်သာ ကျွန်တော့်ကို ဝေမျှဖို့ မေ့မထားပါနဲ့ နော် ... ဟား ... ဟား ဟား"
